

Τὸ μνημεῖον τοῦ Φιλοπάππου, ἄμορφον ὡς σωρὸς μαρμάρων ἀνορθούμενον εἰς πυραμίδα, κατέχει ἕτερον ὕψωμα ἐν τῇ ἀτελειότητι ἐκείνῃ σειρᾷ τῶν λόφων, ἐν ᾗ ὑπὸ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ διακρίνονται αἱ φυλακαὶ τοῦ Σωκράτους, ὡς ἐξοχον διδακτῆρον τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔκπαλαι καὶ τῶν ἐξόχων αὐτοῦ ἀνδρῶν !

Ὀλίγον παρέκει καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἑτέρου λόφου ἀνυψοῦται γραφικώτατος μῦθος, ὅστις ἀπομακρύνει τὸν νοῦν ἀπὸ τῆς πρωτεύουσῆς καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς καὶ μετὰγει αὐτὸν εἰς τὸν ἀγροτικὸν βίον, εἰς τὴν φλογέραν καὶ τὸ ποίμνιον, εἰς τὸν μυλωθρὸν καὶ τὸ ἄλεσμα. Καὶ ὅταν ὁ ἀνεμόμυλος περιστρέφει ὡς ριπίδιον τὰ λευκὰ του πτερὰ προκαλεῖ ἀνεξήγητα συναισθήματα. Ἐγγὺς αὐτῷ καὶ ἐφ' ἑτέρου ὕψωματος πρωτότοκος αὐτοῦ ἀδελφὸς ἀνορθοῦται ἐρειπωμένος.

Ἄλλοι λόφοι ἀπολήγοντες εἰς δξύ, ἄλλοι εἰς κυκλικὴν ἐπιφάνειαν, ἐφ' ὧν ἀνακύπτουσι μικροφυεῖς πεῦκαι καὶ ἄλλα δενδρύλλια καθιστῶσι τὴν μέχρι τοῦ Φαλήρου ἐκτεινομένην πεδιάδα μαγευτικώτατην, ἐνῷ θαλερὸν στρῶμα χλόης ἐφαπλοῦται αὐτῆς, δένδρα δὲ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ φυτευμένα ὡς σταθμοὶ τῶν παροδικῶν πτηνῶν συμπληροῦσι τὴν ὅλην σκηνογραφίαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ εἶτα, στρεφόμενοι πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, φέρονται εἰς τὰς κορυφὰς τοῦ Κιθαιρώνος, ὁπόθεν εἶτα κατερχόμενοι σταματοῦν εἰς τὸν ἀνακτορικὸν κήπον, ὅστις ἀπὸ τῆς θέσεως ἐκείνης ἀπεικονίζεται ὡς πυκνὴ συδενδράς, διὰ μέσου τῆς ὁποίας οὐδὲ αἱ ἄκτινες τοῦ ἡλίου εὐρίσκουν χῶρον νὰ διέλθωσιν. Εἶτα κατὰ μικρὸν χαμηλόνοτες ἀφίνονται εἰς τοὺς παρὰ τὸν Ἴλισσὸν κήπους, τοῦ ὁποίου τὸ ἀσθενὲς καὶ στενὸν ρεῖθρον ἐμοιάζει μᾶλλον ὄφιν ἔρποντα ἐπὶ χαλκοστρώτου, ἢ ποταμὸν κυλιόμενον ἐν τῇ κοίτῃ του.

Αἱ στῆλαι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ὑψοῦνται ἐν οὐρανίῳ συμ-

πλέγματι, αἱ δὲ μεμονωμένα αὐτοῦ δύο κίονες εἰκονίζουσι πρωτοφανῆ μαρμαρινὴν ἀψίδα, διὰ τῆς ὁποίας καὶ τῆς γεφύρας τοῦ Ἴλισσοῦ εἰσέρχονται οἱ νεκροὶ εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Κοιμητηρίου φρουρουμένην πενθίμως ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς κυπαρίσσαν.

Ὁ λόφος, ἐν ᾗ ἐτάφη ὁ Κουμουνδούρος, φέρει τὰ βλέμματα καὶ μέχρι τοῦ Πύργου αὐτοῦ — τῆς **Καστέλλας** του — ἐν ἣ διήρχετο στιγμὰς τινὰς ἀναπαύσεως ὑποχωρῶν καὶ ὀχυρούμενος ἐκεῖ μετὰ τὸν πολιτικὸν ἀγῶνα, ὃν νυχθημερὸν διεξῆγεν ἐν Ἀθήναις. Ἡ ὄρασις ἐκτείνεται μακρότερον ἐτι καὶ μέχρι τοῦ Μαλέα καὶ μέφρι τοῦ Σουνίου, διὰ νὰ βλέπη ἐκεῖθεν ὅλην, ὅλην του τὴν Ἑλλάδα ὁ Κουμουνδούρος! Καὶ ὅταν ἀπὸ τοῦ πολιτικοῦ ὀρίζοντος διαλύωνται τὰ νέφη, ὁ δὲ φυσικὸς ὀρίζων ἀποδίδει ὅλην του τὴν αἰθρίαν καὶ ὅλην του τὴν διαύγειαν, ἐκεῖνος μειδιῶν θ' ἀτενίζῃ πρὸς τὴν Κρήτην, καὶ θ' ἀτενίζῃ ἀκόμη μέχρι τῶν ὑψηλῶν τοῦ Αἴμου κορυφῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὀνειροπύλει νὰ ἴδῃ ἐστημένην τὴν σημαίαν τῆς πατρίδος.

Κόκ.

ΟΛΙΓΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐκ τῶν ἰδιαζόντων εἰς τὸν Κουμουνδούρον ἐθεωρεῖτο ἡ μεγάλη τέχνη μεθ' ἧς ὀμιλῶν ἠδύνατο νὰ κρύπτῃ τὰ διανοήματά του. Μποροῦσε νὰ σὲ μιλᾷ μισὴ ὥρα ὅταν ἤθελε, χωρὶς νὰ δύνασαι νὰ καταλάβῃς τί θέλει νὰ πῇ. Τὸ «ἤξεις ἀφίξεις» ἦτο ὅλο δικό του.

Ἦτο νομίζω κατὰ τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον ὑπερἑσχημά-

— Ναι, ἐσύ, κύριε, ἐσύ. Σὲ λέγω λοιπόν, γιατί δὲν με λές πιά μοναχὰ Ἰωάννα;

— Ἐχεις παράπονο γι' αὐτό;

— Ναι, ἔχω.

— Νὰ γιατί. Φοβούμενα...

— Θὰ μοῦ πῆς πάλι τὰ ἴδια; πῶς ἄμα ἤθελες ν' ἀνοίξῃς τὰ χεῖλη σου, σ' ἔπιαν' ἕνας φόβος καὶ σὲ ἐμπόδιζε νὰ μιλήσῃς.

Καὶ ἀλλάζουσα τόνον φωνῆς ἐξηκολούθησεν ἡ κόρη:

— Καὶ ὅμως δὲν ἔπρεπε νᾶσαι τόσο ἄτολμος, Ἰάκωβε. Εἶναι μερικὰ πράγματα ποῦ μπορεῖ νὰ τὰ πῇ κάνεις σὲ μιὰ κόρη, χωρὶς νὰ τὴν προσβάλῃ, χωρὶς νὰ τὴν δυσαρεστήσῃ.

Ἐγὼ ξεύρω γιατί εἶσαι τόσο δειλὸς, ξεύρω τί αἰσθάνεται ἡ καρδιά σου καὶ γιατί τὰ λόγια σβύνουν ἴστα χεῖλη σου.

— ὦ! Ἰωάννα, Ἰωάννα! ἀνεπώνησεν.

— Μίλησε λοιπόν, Ἰάκωβε, πὲς τί ἔχεις νὰ εἰπῆς.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις λοιπόν, νὰ μιλήσω; ... νὰ μὰ δὲν μπορῶ ... με πιάνει πάλι ὁ φόβος.

Ὁ ἄτολμος χωρικός ἔτρεμε σὰν παιδί, ποῦ ὁ ἰδρὼς περιέρρεε τὸ πρόσωπόν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κατανωτισμένοι ἀπὸ δάκρυα.

Ἡ Ἰωάννα τὸν παρετήρει τώρα πλέον.

— Καὶ ὅμως, Ἰάκωβε, πρέπει νὰ σοῦ πῶ πρώτη ἐγὼ ὅτι ἐκείνη ἡ παιδικὴ ἀγάπῃ χωρὶς νὰ τὸ ἐννόησῃς βραβυθῶν

κουτάβι καὶ ἐσύ παλληκαράκι, ἄνδρας; Δὲν θυμάσαι ποῦ ὅταν περπατούσαμε μαζὺ καὶ κουραζόμενα με σήκονες ἔς τοὺς ὤμους σου, καὶ ἄμα εἶχα κανένα πόνο, καμμιὰ θλίψη ἐρχόσουνα καὶ με παρηγοροῦσες;

— Κ' ἔπειτα μ' ἀγκάλιαζες καὶ σὺ με τὰ μικρά σου τὰ χεράκια μ' ἐσφιγγες τὸ λαιμὸ καὶ με φιλοῦσες;

— Ἦμουνα παιδί καὶ ἦσουνε παιδί.

— Μὰ ὕστερα μεγάλωσες.

— Μεγάλωσα, ἀλλὰ δὲν ἄλλαξα.

— Ὅχι δὰ, ἄλλαξες καὶ πολὺ ἄλλαξες.

— Πῶς;

— Πῶς; Ἐγίνες ἡ ὠραιότερη νέα τοῦ χωριοῦ, ἡ καλύτερη πάλι ἀπὸ ὅλοις. Ἐπειτα μπῆκες ἔς τὸ παρθεναγωγεῖο, καὶ κάθε χρόνο ἐρχόσουνα πρώτη ἔς τὰς ἐξετάσεις καὶ ἐπέστρεφες ἔς τὸ σπῆτί σου καταφορτωμένη στεφάνια. Ἐγὼ δὲ σ' ἔλεγα τίποτα, μὰ εἶχα μιὰ χαρὰ ἔς τὰ στήθιά μου... Τέλος πάντων τελείωσες τὸ παρθεναγωγεῖο καὶ ἄμα ἦλθες πάλι ἔς τὸ σπῆτι τοῦ πατέρα σου...

— Τότε πιά ὁ Ἰάκωβος, ποῦ παίζαμε παιδιὰ μαζὺ, δὲν με φώναζε Ἰωάννα, ἀλλὰ κυρία Ἰωάννα...

— Αὐτὸ τὸ ἔκαμνα γιατί δὲν ἦσουνε πιά ἡ ἴδια...

Ἡ νέα ἔμειδίασε.

— Ἐσύ ἄλλαξες, Ἰάκωβε, ὄχι ἐγὼ.

Ὁ νέος τὴν ἐκύτταξε ἐκπληκτός.

— Ἐγὼ, ἐγὼ;

τισε τὸ 1865. Πρὸ τοῦ σχηματισμοῦ προσεκάλεσε τὸν φίλον του βουλευτὴν Ἀσημάκην Χριστόπουλον, εἰς τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ ἀνακοινώσῃ τὰς περὶ ὑπουργείου σκέψεις του, δίδων νὰ ἐννοήσῃ ὅτι μπορεῖ νὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτὸν χαρτοφυλάκιον, ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ μὴ δώσῃ.

Ὁ κ. Χριστόπουλος ἀκριβῶς δὲν ἐκατάλαβε τίποτα.

Ἄλλ' ὅταν ἀνεχώρει ὁ Κουμουन्दούρος πλῆττων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῷ λέγει :

— Αὐτὰ ποῦ εἶπαμε νὰ μείνουνε μεταξύ μας.

— Πολὺ καλὰ, τοῦ λέγει ὁ βουλευτής, ἀλλὰ τί εἶπαμε ;

*

Ἐπρόκειτο νὰ ξεφορτωθῇ κατὰ τὴν θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν τὸν ὄπλαρχηγὸν Λυκάκην ἐνοχλοῦντα αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ σχηματισθῇ ὑπουργικὸν συμβούλιον. Ὁ Λυκάκης μεταξύ ἄλλων ἦτο φαλακρός.

Ἄμα εἶδε προσελθόντα καὶ τὸν Δεληγιάννη, τοῦ λέγει :

— Σᾶς συνιστῶ τὸν ὄπλαρχηγὸν Λυκάκην, ἔχασε καὶ τὰ μαλλιά του εἰς τὴν ἐπανάστασιν !!

*

Ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς ἀνακτορικὸν χορόν.

Ἐζήτηε τὰ καινουργῆ του ὑποδήματα· δὲν τὰ εὔρισκε.

Καὶ ἐπειδὴ σὺν τοῖς ἄλλοις εἶχε καὶ τὴν ἀκαταστασίαν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, τὰ πρῶτα τυχόντα ὑποδήματα τὰ ἐπεδύθη.

Εἰς τὴν σύζυγόν του διαμαρτυρομένην ὅτι μὲ παληοπούτσα θὰ πάῃ σ' τὸ Παλάτι, ὁ Κουμουन्दούρος ἀπαντᾷ :

— Καὶ μὲ παληὰ παπούτσα μὲ κανοὺν πρωθυπουργό!

*

Ὅταν φηροδόμησε τὴν ἐν τῇ Πλατείᾳ τῆς Ἐλευθερίας οἰκίαν του καταχρεωθεὶς, ὁ φίλος του κ. Ρικᾶκης τὸν ἐπέ-

κρινε, ὑπομιμνήσκων αὐτῷ τὴν δημῶδη παροιμίαν : Σπῆτι δικό σου καὶ τὴν κλειδιονιά ξένη.

Ὁ Κουμουन्दούρος ἀναστρέψας τὴν παροιμίαν τοῦ εἶπε :

— Καὶ τί χάνω ἐγὼ ἂν εἶναι τὸ σπῆτι ξένο καὶ ἡ κλειδιονιά δική μου ;

*

Ἐν τῇ αἰθούσῃ του ἦσαν συνηθροισμένοι ὄπλαρχηγοὶ ἐκ Θεσσαλίας εἰς οὓς διεβεβαίω μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ γενναιότητος ὅτι θὰ τὰ πάρουμε ὅλα.

Εἷς δημοσιογράφος ἐντυχῶν ἐκεῖ τὸν ἠρώτησεν ἂν εἶναι ὅλα αὐτὰ ἀληθινά.

— Δὲν τοὺς ἀφίνεις, λέγει· κουδέντα νὰ γίνεταί.

*

Τόσαι ἦσαν αἱ ἐπινοήσεις του ὡς πολιτικοῦ καὶ ὡς διπλωμάτου, ὥστε εἰς διάστημα ξένος εἶπεν ὅτι

— Αἱ ἐπινοήσεις (ressources) τοῦ Κουμουन्दούρου εἶναι ἀνεξάντλητοι ὡς ὁ χεῖμαρρος τοῦ Νιαγᾶρα.

*

Τοῦτο τὸ ἐγνώριζον ὅλοι οἱ μετ' αὐτοῦ συνεργασθέντες.

Εἰς τὸ πρῶτον δὲ σχηματισθὲν ἐπὶ Μεταπολιτεύσεως ὑπουργεῖον, εἰς πᾶσαν δυσκολίαν — καὶ ὁμοίᾳζε τότε λαβύρινθον ἢ πολιτικὴ — προσέφευγον εἰς τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ Κουμουन्दούρου.

Ὁ δὲ Βούλγαρος συνείθιζε νὰ τοῦ λέγῃ :

— Ζῦσε τώρα τὸ κεφάλι σου, νὰ βροῦμε κάτι.

*

Ἡ ἀντίληψις του ἦτο τόσον ἔλτακτος, ὥστε πολλάκις ὤφθη ἐν τῷ ὑπουργείῳ του αὐτὸς μὲν νὰ γράφῃ, δύο δὲ ἐκ δεξιῶν καὶ ἑξ ἀριστερῶν νὰ τοῦ ὁμιλῶσι περὶ διαφορῶν ὑ-

ἔγινε ἓνα ἄλλο αἶσθημα, τὸ ὅποιον προῆλθεν ἀπὸ τὴν πολὺ στενήν μας σχέσιν ;

— Λοιπὸν μὲ ἀγαπᾶς, Ἰωάννα ;

— Πάνιοτε σὲ ἠγάπησα, εἶπεν ἐκείνη ἐν ἀφελείᾳ γλώτσης καὶ ἰλαρότητι ἤθους.

— Καὶ ἐγὼ, Ἰωάννα, δὲν τολμοῦσα νὰ σὲ μιλήσω, οὔτε νὰ σὲ παρατηρήσω ἀκόμα· γιατί σὲ ἀγαπῶ, σὲ λατρεύω . .

— Καὶ τώρα λοιπὸν τολμᾶς ;

— Ναι, τώρα χάθηκε ὁ φόβος μου, τώρα τὸ γλυκὺ σου βλέμμα μοῦ δίδει δυνάμεις. Ὡ ! δὲν εἶμαι πιά ὁ ἴδιος ! Ὅλα τώρα φωτοβολοῦν μπροστά μου, ὁ κῆπος μοῦ φαίνεται σὰ παράδεισος, ὁ κόσμος, τὸ σύμπαν, μοῦ φαίνονται ὅλα δικά μου. Ἰωάννα, σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ.

Καὶ ἡ συγκίνησις κορυφωθείσα ἐλύθη εἰς ὀλοφυρμούς. Ἄλλὰ καὶ ἡ νεανίς ἐκλαίει σιωπηλῶς καὶ τὰ δάκρυα ἐκύλιον ὡς μαργαρίται ἐπὶ τῶν κεραιῶν τῆς. Ἐκεῖνος ἦτο γονυπετής ἐνώπιόν τῆς καὶ κατησπάζετο τὰς χεῖράς τῆς, τὰ γόνατά τῆς.

Ἐφαίνετο παραληρῶν.

— Μὲ ἀγαπᾶ, μὲ ἀγαπᾶ, ἔλεγεν. Τί εὐδαιμονία ! Ὡ ! θὰ δῆς, θὰ δῆς, Ἰωάννα μου, πόσον θὰ γίνω καὶ ἐγὼ ἀντάξιός σου, τίποτα πιά δὲν θὰ μοῦ φαίνεται βαρὺ· ὅλα ἡ ψυχὴ, ἡ ζωὴ μου, ἡ καρδίᾳ μου, εἶνε δικά σου ; . . Ἄλλ' ἂ

ρά γε θὰ μπορέσω νὰ σοῦ δείξω τὸ πόσο, μὰ πόσο σὲ ἀγαπῶ ;

— Διατί ὄχι; ἀπήντησε μὴ ἀγνωστος φωνῆ ὄπισθεν αὐτοῦ.

Γέρων ρακενδύτης ἐφάνη ὄπισθεν τῆς φραγῆς τοῦ κήπου ἔχων τὸ κατερυτιδωμένον πρόσωπόν του ἐν τῇ ὄπῃ τῆς σκιαδὸς μὲ τὸ φαλακρόν του κρανίον καὶ τὴν μακρὰν ἀτημέλητον λευκὴν γενειάδα του.

— Τί θέλεις, ἰδοῦ ; τὸν ἠρώτησε μετὰ ὀργῆς ὁ Ἰάκωβος.

— Ἔτσι δὲ βρέθηκα ἐδῶ, παλληκᾶρι μου, γιατί τὰ πόδιά μου εἶνε καταπληγωμένα ἀπὸ τὰ τρυπημένα ποδήματά μου καὶ ξαπλώθηκα ἐδῶ μέσ' τὰ ψηλά τὰ χόρτα νὰ ξεκουραστῶ λιγάκι στὴ σιὰ τοῦ φράκτου.

— Καὶ νὰ μᾶς ἀκούεις ;

— Ὅχι, παλληκᾶρι μου, γιατί ἐγὼ ἤμουνε ἐδῶ προτοῦ ἔλθῃ τὸ κορίτσι καὶ καθίσῃ ἐκεῖ ποῦ κάθεται.

— Ἄς εἶνε, ἀκουσες ὅμως τί λέγαμε ;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἀροῦμαι, καὶ μ' ἄρесе μάλιστα πολὺ ἡ ὁμιλία σας. Ἐλα τώρα μὴ θυμώνεις μ' ἓνα γεροντάκι ἐκεῖ, ποῦ δὲν τοῦμεινε τίποτε ἄλλο παρὰ μάτια καὶ αὐτιά καλὰ νὰ μπορεῖ νὰ βλέπει, πῶς ἐσὺ εἶσαι ἓνα ὠραῖο παλληκᾶρι καὶ τοῦ λόγου τῆς ἓνα πολὺ ὠμορφο κορίτσι. Καὶ τί πειράζει τάχατες ἂν ἤκουσα ; Ἐγὼ εἶμαι ἓνας πτωχὸς ἄνθρωπος, ὁ γέρο Ζήτουλας τοῦ Βλαϊνωῦρ, ὁ γέρο Κατσικᾶς ποῦ δὲ μπορεῖ νὰ βλάψω κανένα καὶ θὰ βλάψω αὐτὸ τὸ

ποθέσεων, ἀφοῦ δὲ τοὺς ἤκουσε ν' ἀπαντήσῃ εἰς ἀμφοτέροισιν.

*
Ἡ ἀνεξικακία του δὲν εἶχε ὅρια.

Εἰς τὸ σαλόνι του μίαν ἐσπέραν ἐγένετο καὶ ἡ ἐξῆς εἰκὼν.

Πολιτικός του φίλος Λάκων ἀφοῦ διεσκέδασε πολὺ καλὰ ἐξω, εἰσήλασεν εἰς τὸ σαλόνι μὲ μπιτζούκι ἀνά χειρας καὶ ὀρχούμενος.

Ὁ Κουμουνδούρος δὲν συνωφρυνώθη διόλου· γλυκύτατα μόνον τοῦ εἶπε νὰ ἐξακολουθήσῃ μὲ τὴν προσφώνισιν :

— Καλῶς τον, καλῶς τον.

*
Εἰς τὸν Σουρῆ μας παρουσιασθήντα εἰς αὐτὸν πρωθυπουργὸν ὅτε ἐπὶ τῆς μακαριτίδος ἐπιστρατείας εἶχε ὑπηρετήσει καὶ αὐτὸς πέντ' ἐξ φεγγάρια, ἅμα τὸν εἶδε στρατιωτικὴν καὶ μὲ μούς, γελῶν τοῦ λέγει :

— Βρὲ, τί χάλια εἶναι αὐτά ;

*
Ὅτε διετέλει ἐν τῇ περιοδικῇ του ἀναρρώσει καὶ ἐξήτησε νὰ ἴδῃ τὰς ἐφημερίδας ὅσαι ἐγράψαν περὶ αὐτοῦ, τυχόντος λόγου περὶ αὐτοῦ εἶπεν εἰς τὸν Ζηνόπουλον :

— Εἶναι ἀληθές, ὅτι τινῶν ἐξ ὧσιν ἐγράφησαν εἴμιχι ἄξιος· ἀλλ' ὄχι καὶ τόσων· ὄχι ὅλων. Θέλω νὰ ζήσω μόνον καὶ μόνον νὰ φανῶ ἄξιος ὧσιν αὐτῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ σκευωρούμενα ἐναντίον τοῦ Ταμείου Δαμαλίδος τῆς

Ἑταιρίας τῆς Ὑγιεινῆς ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἀντιπροσώπου τοῦ Χαίη εἶνε καὶ αὐτὰ ζωηρὸς χρωματισμὸς τῆς κοινωνικῆς μας καταστάσεως. Ἡ φιλανθρωπικωτέρα ἐξ ὄλων τῶν Ἑταιριῶν μας — ἡ τῆς Ὑγιεινῆς — ἀναλαμβάνει νὰ χορηγήσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν γνησίαν καὶ ἀφθονον δαμαλίδα, ἀφοῦ προηγουμένως διὰ τῶν μελῶν αὐτῆς ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἐνεβολίασε δωρεὰν ἐξακισχιλίουσιν συμπολίτας, τῆς ἀστυνομίας διὰ τῶν ἰατρῶν τῆς ἐμβολιαζούσης μόλις ἑκατὸν καθ' ἑβδομάδα — καὶ ὅμως χάριν ἐνὸς ἑλληνοῦ ἐμπόρου πρέπει νὰ κατηγορηθῇ ἡ Ἑταιρία τῆς Ὑγιεινῆς, ὅτι διὰ τῶν ἐπισημοτέρων ἰατρῶν τῆς πόλεως ἐξοδεύει διὰ νὰ κατασκευάζῃ νόθον δαμαλίδα, πλήρη γλυκερίνης ἢ καὶ νεροῦ. Βλέπετε ὅτι εἶνε ἀνάγκη τὰς δύο ἀκίδας δαμαλίδος τὰς ὁποίας τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας πωλεῖ ἀντὶ **50 λεπτῶν** μόνον, ὃ ἐν λόγῳ κύριος ἔμπορος νὰ τὰς πωλῇ ἀντὶ **4 φράγκων**. Καὶ ὅποιοι ἔχει νὰ δώσῃ τὰ **4 φράγκα καλὰ** ὅποιοι δὲν ἔχουν νὰ ψοφοῦν.

Ἄν ἦνε γνησία ἢ ὄχι ἡ τεσσαράφραγκος δαμαλὶς τοῦ κ. Χαίη, δὲν γνωρίζομεν· μῦνον νὰ ἦνε γνησία· καὶ θὰ ἦνε. Ἄλλ' ὅτι γνωρίζομεν εἶνε ὅτι τὸ Ταμεῖον τῆς Ἑταιρίας ἐνοικιάζει μοσχράκια ἀντὶ 20 φρ. ἑκαστον, τὰ ἐμβολιάζει διὰ ζωικῆς δαμαλίδος, ἀναπτύσσονται αἱ φλύκταιναι, ὁ δραστήριος κύριος Πιλάσιος, ὁ διακεκριμένος στρατιωτικὸς κτηνίατρος ἀνασκουμπόνεται, συλλέγει τὴν λέμφον, ταύτην παραλαμβάνει ὁ κ. Ν. Μακκάς, τὴν ἐντίθησιν εἰς τὰ σωληνάρια, μειμιγμένην μὲ ἐν μέρος γλυκερίνης **πρὸς διατήρησιν**, — ἄλλως δὲν διατηρεῖται — ἡ δαμαλὶς τοῦ Χαίη λέγουσιν ὅτι ἔχει ἐν μέρος λέμφου καὶ **ἑξ** γλυκερίνη· — ἐνῶ ἡ τοῦ Ταμείου τῆς Ὑγιεινῆς ἔχει ἐνλύμφου καὶ ἐν γλυκερίνης — καὶ αὐτὰ τὰ σωληνάρια πωλοῦνται κατὰ ζεύγη μίᾳ δραχμῇ, αἱ δὲ ἀκίδες, κατὰ ζεύγος, πενήντα λεπτά.

Αὐτὰ τὰ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας, καὶ ὅστις θέλει δύναται νὰ πάει νὰ τὰ δῇ, ἐκεῖ κατὰ τοῦ Κοῦπα, εἰς τὸ στε-

Β.

Ο ΑΡΧΑΙΟΣ ΔΡΑΓΟΝΟΣ

— Ἰάκωβε, τὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν πτωχόν ;

— Τὸν γνωρίζω, Ἰωάννα, τὸν εἶδα πολλὰς φορὰς· ἐρχεται ἀπὸ τὸ Μορεῖλ δύο τρεῖς φορὰς τὸν χρόνον. Καθὼς θέλουν νὰ ποῦνε, ἦτανε μίᾳ φορὰ πλούσιος· ἀλλὰ ἔπειτα ἐδυστύχησε καὶ κατάντησε νὰ γίνῃ ἐπαίτης.

— Τί λυπηρόν !

— Καὶ νὰ μὴν ὑπάρχουν πτωχοκομεῖα νὰ τοὺς περιποιῶνται τοιοῦτους ταλαίπωρους· σὰ τὸν Κατσικᾶ ;

— Λές νᾶναι τὸ σωστό του· τ' ὄνομα αὐτό.

— Ὅχι, εἶναι παρατσούκλι.

— Καὶ γιατί τοῦ τῶδωσαν ;

— Δὲν ξέρω, Ἰωάννα. Τὸν συμπαθῶς πολὺ τὸν πτωχόν αὐτὸν γέρο ;

— Ναί. Δὲν ξέρω, μῶκαμε ἐντὸς πωσιν ἐκεῖνο ποῦ μᾶς εἶπε. Δὲν παρετήρησες πῶς μίᾳ στιγμῇ ἦτανε πολὺ παραγμένος καὶ ἔπειτα πῶς μὲ κύτταζε ;

— Ναί, δὲν σήκωσε τὰ μάτια του ἀπὸ πάνω σου.

— Ἐκρροῦσε πῶς κατὶ ἤθελε νὰ μοῦ πῇ.

— Τί ἰδέα ;

— Ὡ ! βέβαια, θὰ ἀπατώμαι. Καὶ εἶναι ἀπὸ τὸ Βλαινκδὺρ Ἰάκωβε ;

ὄμορφο κορίτσι; Ἐλάτε, ὦραϊά μου τρυγονάκια, μὴ πάψετε τὸ γουργούρισμά σας, καὶ ἐννοιά σας, ὃ γέρο Κατσικᾶς δὲν εἶνε φλύαρος; ξέρετε νὰ φυλάῃ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του ὅ,τι βλέπει καὶ ὅ,τι ἀκούει. Καλὴ ἀντάμωσι, παιδιὰ μου, καλὴ ἀντάμωσι.

— Σταθῆτε, κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὡ ! γιατί δὲ μὲ φωνάζεις, σὰν καὶ ὅλοι, γέρο Κατσικᾶ !

Ἡ κόρη ἐπλησίασεν εἰς τὴν φραγὴν.

— Δὲν εἶμαι πλουσία, εἶπε, ἀλλὰ πάρε αὐτὸ νὰ ἀγοράσῃς ἕνα ζευγάρι ὑποδήματα.

Καὶ ἐκτείνασα τὴν χεῖρα ὑπὲρ τὴν φραγὴν τοῦ ἔδωκε ἕνα πεντόφραγκο.

Ὁ γέρον ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ ἠσπάσθη τὴν χεῖρά τῆς.

— Εὐχαριστῶ, κορίτσι μου, εὐχαριστῶ. Ὁ Θεός νὰ σοῦ δώσῃ ὄλαις τῆς εὐτυχίας τοῦ κόσμου.

Ἐβᾶλε τὸν πῖλόν του, ἔριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων του τὴν πήραν του καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τῆς ράβδου του ἀπεμακρύνθη χωλαίνων.

— Καλὴ καὶ ὄμορφη, πρὸ ὄμορφη καὶ ἀπὸ τὴ μάνα τῆς !